

Wrocław, dnia 8 czerwca 2015r.

Sygn. akt: OSD 16/15

Orzeczenie
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych
z dnia 8 czerwca 2015 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger - Wierzbowska

Sędziowie: r. pr. Krystyna Bąkowska – sprawozdawca
r. pr. Krystyna Skotowska - Tomkiewicz

Protokolant: Maria Łukowska - Kozak

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Moniki Klonowskiej

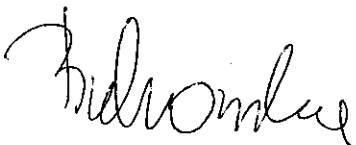
w sprawie przeciwko r.pr. obwinionemu o to, że:

- 1) w dniu 12.02. 2013 roku przyjął pełnomocnictwo od do prowadzenia sprawy przeciwko skarżącemu w sytuacji gdy świadczył pomoc prawną na rzecz i – wspólników rozwiązanej z dniem 31.12.2013r.
- 2) w okresie od 01.07.2014r. do 8.04.2015r. jako pełnomocnik prowadził sprawę sądową przeciwko byłemu klientowi zawisłą w Sądzie Okręgowym pod sygn. akt dotyczącą rozliczeń pomiędzy byłymi wspólnikami.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 1 Ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 637 j.t.). w zw. z art. 1, art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 2 i 3, art. 12 ust. 1 i 3, art. 22 ust 1 a, c, ust. 2 a, c, oraz art. 27 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. Uznaje radcę prawnego winnym zarzucanych czynów i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza obwinionemu karę upomnienia.
2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 563,70 zł obciąża obwinionego.

Sygn. akt OSD 16/15

Uzasadnienie

W dniu 5 listopada 2014 roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKT] wpłynęła skarga p. [REDAKT] na postępowanie radcy prawnego [REDAKT] prowadzącego [REDAKT] wnosił w swojej skardze o zastosowanie środków dyscyplinujących, w celu wyłączenia radcy prawnego [REDAKT] z postępowania prowadzonego przeciwko niemu wskazując, iż [REDAKT] był Jego i byłego wspólnika pełnomocnikiem „w sprawach nieistniejącej już spółki [REDAKT]”. Nadto zarzucił, iż przed rozwiązaniem spółki radca prawny wielokrotnie udzielał mu porad prawnych i „to nie tylko w sprawach dotyczących spółki”. W ocenie skarżącego nieetyczne zachowanie radcy prawnego narusza postanowienia art.21 i 22 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKT] wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art.64 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach pranych w zw.z art. 1, art.6 ust.1, art. 11 ust. 2 i 3, art.12 ust.1 i 2, art.16, art.21, art.22 ust.1 i 2 oraz 27 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKT] postanowił przedstawić radcy prawnemu [REDAKT] zarzut polegający na tym, że przyjął do prowadzenia sprawę przeciwko osobie, której udzielił wcześniej pomocy prawnej w sprawie z nią związanej, a następnie dnia 01.07.2014 r. złożył przeciwko tej osobie – przeciwnikowi swojego mocodawcy i równocześnie byłemu klientowi - pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym i prawdopodobnie może być osobiście zainteresowany wynikiem prowadzonego postępowania przed Sądem Okręgowym [REDAKT] pod sygn.akt [REDAKT] tj. przewinienie dyscyplinarne z art.3 ust.2 w zw.z art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U.z 2014 r. poz.637 ze zm) w zw.z art.1, art.6 ust.1, art.11 ust.2 i 3, art.12 ust.1 i 3, art.16, art.22 ust.1 a,c, ust.2 a,c oraz art. 27 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W uzasadnieniu powyższego Postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKT] wywiódł, iż [REDAKT] został ustanowiony pełnomocnikiem spółki [REDAKT], której wspólnikami byli [REDAKT]. Wspólnicy zawarli umowę zgodnie z którą zobowiązali się m.in. do nienaruszania zasad konkurencji pod rygorem zapłaty kary umownej w kwocie 300.000,00 zł. Natomiast radca prawny [REDAKT] – jak ustalił zastępca rzecznika -po zakończeniu działalności spółki [REDAKT] przyjął pełnomocnictwo od byłego wspólnika [REDAKT] i w dniu 1.07.2014 r. złożył przeciwko [REDAKT] pozew o zapłatę kwoty 300.000,00 zł w postępowaniu upominawczym, która to kwota stanowiła według oceny byłego wspólnika karę za naruszenie zasad konkurencji. Okolicznością bezsporną - jak ustalił zastępca rzecznika dyscyplinarnego jest, iż radca prawny [REDAKT] w okresie ostatnich trzech lat ściśle współpracował z nieistniejącą już spółką, znał obu wspólników, kontaktował się z wspólnikami w sprawach spółki, przygotował treść umowy łączącej wspólników. W ocenie zastępcy rzecznika bezspornie świadczył usługi prawne na rzecz skarżącego, któremu udzielał wszelkich niezbędnych porad prawnych.

W dniu 12.03.2014 r. obwiniony radca prawny [REDAKTOWANE] złożył do protokołu wyjaśnienia, oświadczając iż zna skarżącego [REDAKTOWANE] gdyż przez trzy lata był jednym z dwóch wspólników dodając, iż „Skarżący był wspólnikiem, który pasożytował na drugim wspólniku, co ostatecznie doprowadziło do rozwiązania spółki”. Wspólnicy podpisali umowę w której zobowiązali się „nie korzystać z nazwy i innych cech charakterystycznych spółki [REDAKTOWANE] natomiast skarżący [REDAKTOWANE] nie wywiązał się z tej umowy i wielokrotnie naruszył jej postanowienia, tak więc postanowił swoją przyszłość biznesową związać z drugim ze wspólników tj. p. [REDAKTOWANE] i w tym konflikcie opowiedzieć się po jego stronie. Ponadto dodał, że jest mu bardzo przykro, że jego były klient złożył na niego skargę i ubolewa nad tym.

W dniu 29 kwietnia 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] skierował wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko r.pr. [REDAKTOWANE] o to, że:

- I. w dniu 12. 02.2013 r. przyjął pełnomocnictwo od [REDAKTOWANE] do prowadzenia sprawy przeciwko [REDAKTOWANE] w sytuacji gdy do dnia 31.12.2013 r. świadczył pomoc prawną na rzecz obu wyżej wymienionych osób będących wspólnikami spółki [REDAKTOWANE] rozwiązanej z dniem 31.12.2013 r.
- II. w okresie od 01.07.2014 r. do 08.04.2015 r. jako pełnomocnik [REDAKTOWANE] prowadził przed Sądem Okręgowym [REDAKTOWANE] Wydział I Cywilny sygn.akt [REDAKTOWANE] przeciwko byłemu klientowi [REDAKTOWANE] sprawę o zapłatę z tytułu rozliczeń pomiędzy byłymi wspólnikami spółki [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 3 ust.2 w zw.z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.Dz.U. z 2014 r. poz.637 ze zm.) w zw.z art. 1, art.6 ust.1, art.11 ust.2 i 3, art.12 ust. 1 i 3, art. 16, art. 22 ust.1 a.c oraz art.27 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 27 maja 2015 r, wpłynął do OIRP [REDAKTOWANE] wniosek obwinionego w oparciu o art.387 § 1 kpk o wydanie przez OSD wyroku skazującego i wymierzenie mu kary upomnienia bez przeprowadzania postępowania dowodowego. W uzasadnieniu swojego wniosku obwiniony podniósł, iż wszystkie okoliczności sprawy – w jego ocenie- zostały wyjaśnione, przyznał się do błędu i w dniu 25 marca 2015 r. wycofał się z prowadzenia sprawy przed Sądem przeciwko skarżącemu.

Na posiedzeniu w dniu 8 czerwca br. zastępca rzecznika dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] zgodził się na uwzględnienie wniosku w pełni go popierając albowiem w jego ocenie materiał dowodowy potwierdza okoliczności popełnienia czynu.

Obecny na posiedzeniu OSD obwiniony radca prawny [REDAKTOWANE] oświadczył ponownie, iż popiera swój wniosek. Skarżący [REDAKTOWANE] oświadczył, iż zgadza się na uwzględnienie wniosku złożonego przez obwinionego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego i ujawnionym w toku postępowania - Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż w niniejszym postępowaniu zachodzą przesłanki z art.387 kpk warunkujące Sąd do wydania orzeczenia zgodnie ze zgłoszonym przez obwinionego wnioskiem.

Wskazać należy, iż Sąd rozpatrując wniosek obwinionego - poparty przez pokrzywdzonego - o wydanie orzeczenia skazującego i wymierzenie mu określonej kary dyscyplinarnej bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, jest przede wszystkim zobowiązany sprawdzić zaistnienie w konkretnej sprawie warunków dopuszczalności uwzględnienia tego wniosku przewidzianych w art. 387 § 1 i 2 k.p.k w zw z art.74.1. ustawy o radcach prawnych. Jednocześnie treść wskazanych przepisów nie daje sądowi możliwości wymierzenia kary innej niż proponowana we wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej, jaka została zaakceptowana przez uprawnionych uczestników tego postępowania. (wyrok SN z dnia 27.10.2014 r. VKK 299/14). Nadto dodać należy, iż wydanie orzeczenia w oparciu o art. 387 k.p.k. uzależnione jest przede wszystkim od możliwości kategorycznego stwierdzenia, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, przy czym wymóg ten odnosi się nie tylko do zasadniczej kwestii samego sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego, ale i do wszelkich okoliczności ważących na kształcie i rozmiarze odpowiedzialności dyscyplinarnej za to przewinienie.

Mając powyższe na uwadze OSD doszedł do przekonania, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego nie budzą wątpliwości dla możliwości wydania orzeczenia w trybie art. 387 k.p.k w zw. z art. 74.1. ustawy o radcach prawnych. Zgodnie bowiem z art.64 ustawy o radcach prawnych - radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. Konsekwentne i niezgodne z obowiązującymi przepisami działania obwinionego radcy prawnego zmierzające do uzyskania wyniku zgodnie z wolą obecnego Mocodawcy mogą wzbudzać u strony przeciwnej poczucie krzywdy - w sytuacji zwłaszcza byłego współnika spółki. Zdaniem sądu prowadzi powyższe do stwierdzenia, iż takie postępowanie radcy prawnego i byłego pełnomocnika spółki narusza obowiązujące przepisy prawa i przepisy korporacyjne a szczególności art.64 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U.z 2014, poz.637 ze zm.) z art. 1, art.6 ust.1, art.11 ust.2 i 3, art.22 ust.1 a.c oraz art.27 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTURA] wymierzył obwinionemu na podstawie art.65 ust.1 pkt.1 ustawy o radcach prawnych karę upomnienia. Sąd zastosował zgodnie z wnioskiem obwinionego najniższą z przewidzianych ustawą kar biorąc pod uwagę, że obwiniony nie był dotychczas karany za przewinienia dyscyplinarne, wyraził skruchę a orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia. Nadto Sąd wziął pod uwagę, przy wymierzeniu kary, iż obwiniony jako doświadczony radca prawny zrozumiał swój błąd, co potwierdza złożony w dniu 27.06. br wniosek o dobrowolne poddanie się karze i w przyszłości nie popadnie w kolizję z zasadami etyki zawodowej.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto na podstawie art.70.6 ust.2 ustawy o radcach prawnych (zestawienie w aktach sprawy).

Orzeczenie niniejsze nie jest prawomocne. Od orzeczenia przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem za pośrednictwem tut.Sądu.